

Full diocesà

25 de gener del 2026

p4 — 75 anys de la parròquia de Gràcia de Manlleu

p6 — Francesc Torralba, premi Josep Pla

Arrelats en l'Escriptura

Avui se celebra el Diumenge de la Paraula, en el marc de la X Setmana de la Bíblia, una jornada que vol posar al centre de la vida cristiana l'escolta i acolliment de la Paraula de Déu. El lema d'enguany, «Que la Paraula de Crist habiti en vosaltres» (Col 3,16), és una invitació explícita a deixar-nos guiar per la Paraula que dona vida, orienta i renova.

Viure de la Paraula significa acollir-la en el cor i deixar que il·lumini el camí personal i comunitari. Seguir els passos de Crist com a fonament de la pròpia vida implica nodrir-se de l'Escriptura i dels sagraments, deixant-se acompanyar pel Magisteri i la Tradició de l'Església. D'aquesta manera, el creient experimenta la presència viva del Senyor Jesús, que acompanya, il·lumina i transforma interiorment.

Aquesta celebració s'emmarca també en les orientacions del Decret Sinodal núm. 12, en el capítol «A l'escolta de la Paraula de Déu», que estableix que el Diumenge de la Paraula se celebri en totes les parròquies i comunitats el tercer diumenge del temps ordinari.

El mateix document subratlla la importància de l'homilia com a espai privilegiat per a despertar en els fidels la set de la Paraula de Déu (núm. 16) i recorda que els predicadors han de conrear una relació profunda i personal amb l'Escriptura, perquè aquesta pugui fer-se vida en els qui l'escolten (núm. 17).

DEL 25 AL 31
DE GENER DE 2026

X SETMANA DE LA BÍBLIA

setmanadelabiblia.cat

« QUE LA PARAULA
DE CRIST HABITI
EN VOSALTRES »

(Col 3,16)

Font d'imatges: Biblioteca de Montserrat

Logos:

«Els abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell»

Diumenge III durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

(8,23b-9,3)

Salm responsorial

El Senyor m'il·lumina i em salva.

[26]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Àpol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

(1,10-13.17)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.» Des d'aquell temps Je-

sús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

[Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.]

(4,12-23)

«El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa»

«El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum»

Andrey Castrillón, prev.

Galilea, en l'antiguitat, era una terra menyspreada i marginal, habitada per un poble molt divers i considerada impura pels devots de Jerusalem. Lluny del centre religiós i polític jueu, es veia com una regió de pagans, on gent senzilla lluitava cada dia per sobreviure.

Precisament allà, Jesús inicia el seu ministeri públic. En lloc d'anunciar l'arribada del Regne a Jerusalem, enmig del temple i de les elits religioses, ell escull d'anar a trobar els marginats per mostrar com la tendresa de Déu cerca primer els més necessitats de la seva llum.

Avui també existeixen altres Galilees: vides aparentment brillants —plenes d'èxits, relacions, tecnologies— que, en el fons, caminen en la foscor, perquè s'han allunyat de Déu. Són les perifèries existencials on regna la solitud, la por, el sense-sentit. Allí Jesús també hi camina per il·luminar-les amb la seva presència.

Jesús, però, no duu a terme la seva missió tot sol; crida els seus primers deixebles quan els veu reparant les xarxes. Un detall desapercebut, però important, és el verb grec que l'evangelista fa servir (*kathartizō*) que indica una restauració que transforma allò trencat perquè torni a complir la seva tasca. Aquelles xarxes esquinçades reflecteixen les nostres pròpies vides i relacions, sovint malmeses pel pecat i l'egoisme.

La crida de Jesús implica primer deixar-se reparar per ell. Només així podem convertir-nos en portadors de la seva llum i contribuir a restaurar el teixit humà trencat: famílies, amistats, societat. Convé de preguntar-nos si acceptem avui aquesta transformació interior i si, en la nostra quotidianitat, ajudem a entendre la claror de Crist allà on hi més tenebres.

La imatge

Som a Galilea, al nord d'Israel, un territori que havia experimentat més influència del paganisme. Diríem que s'assembla més al nostre Occident, com aquelles perifèries que tant li agradava citar al sant pare Francesc. Allí comencen d'escoltar l'anunci: «El poble que vivia a la fosca ha vist una gran llum.» De Galilea seran els primers deixebles que deixen les seves feines per anar amb Jesús.

Pescadors carregant el peix sobre un cavall (1785). Zacarías González Velázquez

Agenda

Lit. hores: Setmana III

26 dilluns

—Sant Timoteu i Titus, bisbes
2Tm 1,1-8 o bé Tt 1,1-5 / Salm 95 /
Mc 3,22-30

27 dimarts

—Santa Àngela de Merici, vg. fund.
—Sant Enric d'Ossó, prev. fund.
2S 6,12b-15.17-19 / Salm 23 /
Mc 3,31-35

28 dimecres

—Sant Tomàs d'Aquino, dominic i dr.
2S 7,4-17 / Salm 88 / Mc 4,1-20

29 dijous

—Sant Pere Nolasc, fund.
Beat Manuel Domingo i Sol, fund.
2S 7,18-19.24-29 / Salm 131 /
Mc 4,21-25

30 divendres

—Santa Martina, vg. mr.
2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / Salm 50 /
Mc 4,26-34

31 dissabte

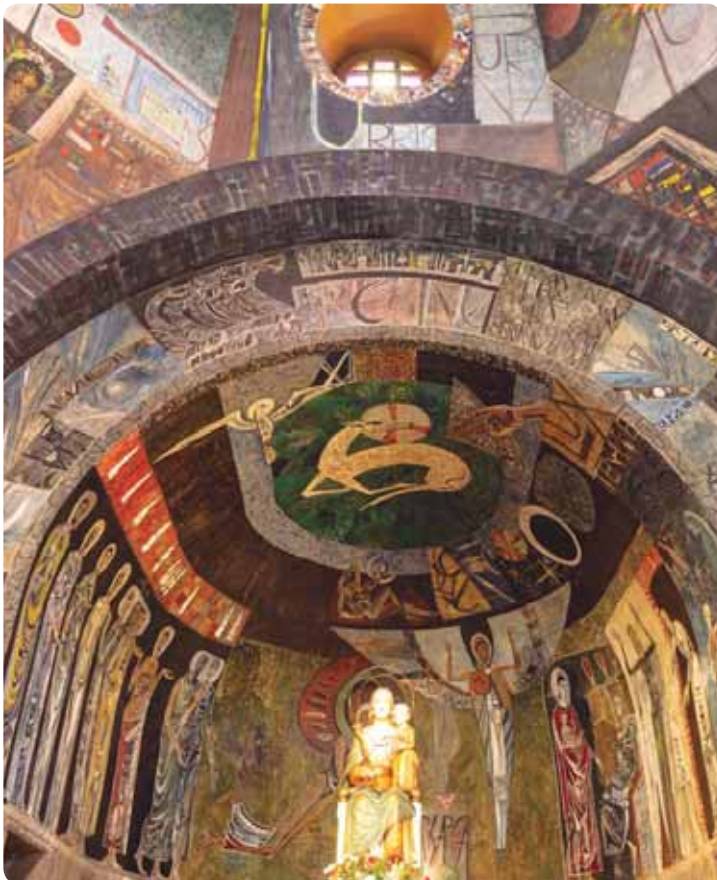
—Sant Joan Bosco, prev. fund.
—Santa Marcel·la, vg. mr.
2S 12,1-7a.10-17 / Salm 50 /
Mc 4,35-41

1 diumenge IV de durant l'any / Cicle A

—Santa Brígida, vg.
Febrer, consagrat a la Purificació de Maria
So 2,3;3,12-13 / Salm 145 /
1C 1,26-31 / Mt 5,1-12a

Manlleu: 75è aniversari de la consagració de l'església parroquial de Nostra Senyora de Gràcia

Irene Autet, del Consell Parroquial

L'any 1940 visqué unes greus inundacions, que assolaren diverses poblacions de la llera del riu Ter. Entre elles, la part baixa de Manlleu que es veié totalment afectada: el 43% dels edificis de la població! Milers de persones es trobaren de cop i volta sense casa ni feina. Per aquest motiu, s'hagué de crear un nou barri per a acollir la població damnificada: fou el barri de Gràcia.

Després de l'aixecament dels habitatges, amb la Diputació de Barcelona com a principal promotor, s'erigí un temple per a acollir les famílies desplaçades que recomençaven de zero la seva vida. Al seu servei, un gran pastor, Mn. Joaquim Blancafort, en fou l'ànima. Ell s'encarregà d'unir les persones, d'atendre les necessitats més punyents. No solament aixecà una nova església dedicada a la Mare de Déu sota l'advocació de Gràcia (vinculada a la parròquia mare de Manlleu des de feia centúries), sinó que també

creà i dirigí l'Escola de Gràcia, com a resposta a la necessitat de formació, i aixecà el Casal Parroquial, bressol de la vida associativa i social del barri. També, impulsà la primera biblioteca de Manlleu, conscient de la importància de la cultura per al desenvolupament integral de les persones.

Aquest any 2026 coincideixen tres efemèrides importants per a la parròquia de Ntra. Sra. de Gràcia i la ciutat de Manlleu vinculades a aquests fets: el 29 de gener farà 55 anys de la mort de Mn. Joaquim Blancafort. El 10 de març s'escauen els 100 anys del naixement de l'artista Joan Rifà, autor de les pintures que decoraren l'interior del temple, que han estat recentment restaurades: una obra magna única al bisbat de Vic que reclama ser reconeguda. I, el 6 de maig farà 75 anys de la inauguració i consagració de l'església parroquial de Ntra. Sra. de Gràcia.

El consell parroquial de Gràcia ha decidit dedicar tot l'any 2026 a commemorar aquestes diverses efemèrides amb l'objectiu no sols de recordar i agrair la història viscuda, sinó també de repensar la missió actual de la parròquia al servei del barri.

Des del novembre passat, una comissió formada per membres de la parròquia, de l'associació de veïns i de diversos àmbits socials i culturals de Manlleu treballa en quatre eixos: la memòria històrica de la parròquia i de Mn. Joaquim Blancafort; la reflexió sobre la missió parroquial avui; la valoració de les persones, espais i equipaments (incloent-hi el patrimoni artístic, l'ús del casal i l'ecologia integral); i el diàleg amb la gent i entitats del barri per detectar-ne les necessitats.

La iniciativa ha estat molt ben rebuda i s'ha preparat un ampli programa d'activitats per a tot l'any. El primer acte tindrà lloc l'1 de febrer amb motiu del 55è aniversari de la mort de Mn. Blancafort, amb una missa en record seu, una taula rodona i la presentació pública del programa commemoratiu.

Reunió de *facilitadors* per a implementar el Sínode Diocesà

El dissabte dia 10 gener va tenir lloc al Seminari diocesà la primera trobada dels qui han estat convocats per l'equip sinodal com a *facilitadors* per a implementar encara més la sinodalitat amb vista a la missió.

En aquest moment, després del Sínode Diocesà i el Sínode de Bisbes de l'Església universal, s'ha fet palesa, com a fruit del camí fet, la necessitat de la comunió per a la missió.

La sinodalitat té una missió clara: escoltar la voluntat de Déu i dur-la a terme. Hi ha dos documents fonamentals a tenir en compte: els Decrets sinodals i el document final del Sínode de Bisbes. Com acollir i implementar aquests fruits del camí sinodal?

Aquesta crida a la conversió i la missió es fonamenta en la identitat baptismal i tots hi som convocats. Per tal

d'identificar camins concrets en cada parròquia i arxiprestat van ser convocats als arxiprestos i preveres de la diòcesi, encoratjant-los a formar grups de fidels compromesos a discernir i realitzar una conversió sinodal tangible en les diferents realitats eclesials de la diòcesi.

Ajudar i acompanyar aquests grups serà la missió de les persones designades com a *facilitadors* que, en comunió, es proposen de conèixer més el mètode sinodal, propiciador de la conversió, i encoratjar a caminar els grups que es formin des de les parròquies, arxiprestats, associacions, instituts de vida consagrada, moviments, etc.

Un camí que comença amb un pressupòsit: grups de gent que vulgui caminar amb els altres per a cercar la voluntat de Déu, per ser més creients, més creïbles i abocats a la missió.

Necrològica

Mn. Estanislau Corrons i Graells

Havia nascut a Manresa el 29 de gener de 1933 i fou ordenat prevere el 21 de desembre de 1957. Va ser vicari de Sant Boi de Lluçanès (1958) i Sant Hilari Sacalm (1961), d'on fou també consiliari local i comarcal d'Acció Catòlica; i de Santa Maria de Manlleu (1965). Va ser rector de les parròquies d'Horta d'Avinyó (1966) i la Pobra de Claramunt (1972) i arxiprest i rector d'Artés i Horta d'Avinyó (1979). A Artés va tenir un paper fonamental en la creació de la residència d'avis. Després exercí de rector de la parròquia de Crist Rei de Manresa (1999) i canonge de la Seu manresana (2007). Es jubilà en el 2022 i passà a residir a Artés. En les seves exèquies el senyor bisbe va dir que fou «home profundament enamorat del seu ministeri. De fet, va estar al capdavant de la parròquia encomanada fins que va poder; quasi podríem dir, més enllà de les seves forces. Era tan gran el seu desig de servir que s'oblidava de les seves limitacions». Morí a Artés el 6 de gener, a l'edat de noranta-dos anys i seixanta-nou de sacerdoci. Al cel sia.

Torralba guanya el premi Josep Pla amb un assaig sobre l'esperança

El filòsof i assagista Francesc Torralba ha estat distingit amb el 58è Premi Josep Pla per la seva obra *Anatomia de l'esperança*. El guardó es va lliurar en el marc de la tradicional cena literària de la nit de Reis, celebrada a l'Hotel Palace de Barcelona.

En aquesta obra, l'autor ofereix una reflexió profunda i rigorosa sobre l'esperança com a actitud vital i com a posicionament conscient davant la fragilitat, el dolor i la incertesa del temps present. Lluny d'una visió ingènua o simplement optimista de la realitat, Torralba no defuig les raons del desencís, sinó que les integra en el seu discurs per ajudar el lector a trobar motius sòlids per a tirar endavant.

El jurat va subratllar la claredat i profunditat de la prosa del filòsof, així com la seva capacitat per a construir horitzons de sentit a partir del pensament filosòfic, la literatura i l'experiència humana. Per segon any consecutiu, el Premi Josep Pla reconeix una obra d'assaig, consolidant l'obertura del guardó més enllà del gènere narratiu.

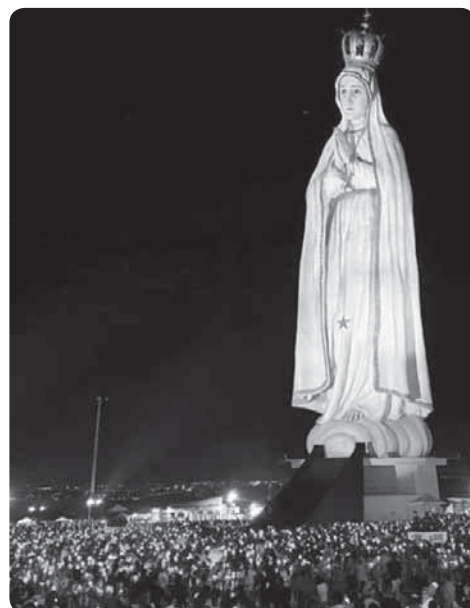
La reflexió sobre l'esperança que travessa el llibre està profundament marcada per l'experiència personal de l'autor. La mort del seu fill en un accident de muntanya l'any 2023 va influir decisivament en el seu pensament i donà lloc a obres anteriors, com *No hi ha paraules* i *La Paraula que em sosté*, en què explorava el dol i el consol des de la fe i la filosofia. En aquest nou assaig, Torralba amplia aquesta mirada per acompanyar el lector en la complexitat de viure, sense negar el dolor però sense renunciar al sentit.

Brasil inaugura una monumental escultura de Maria

La ciutat de Crato, a l'estat de Ceará, al nord-est del Brasil, ha inaugurat una imponent escultura dedicada a la Mare de Déu de Fàtima que, amb 54 metres d'alçada, supera el Crist Redemptor de Rio de Janeiro, una de les icones més reconegudes del país, que en fa 38. L'acte va reunir milers de fidels i resultà un dels esdeveniments religiosos més multitudinaris de l'any a la regió.

El nou monument s'ha convertit ja en una de les imatges marianes més altes del món i és cridat a ser un nou referent del turisme de fe a la regió del Cariri, on la devoció a la Verge de Fàtima té arrels profundes. La inauguració va incloure una missa a l'aire lliure, la benedicció solemne de la imatge i diverses activitats religioses als encontorns del nou santuari.

El projecte s'emmarca en les celebracions del Jubileu de l'Esperança 2025 i ha estat impulsat conjuntament per la diòcesi de Crato i les autoritats municipals, amb suport institucional.

Consistori a Roma: el caràcter missioner de la sinodalitat

Ha conclòs el primer consistori extraordinari del pontificat de Lleó XIV, que ha reunit 170 cardenals al Vaticà els dies 7 i 8 de gener del 2026. La trobada ha estat una ocasió de discerniment eclesial per «buscar què és el que l'Esperit ens demana», tal com va assenyalar el Pontífex en la seva intervenció final, en què subratllà la necessitat de ser una Església missionera, capaç de mirar més enllà d'ella mateixa.

A la fi dels treballs, el director de la sala de premsa del Vaticà, Matteo Bruni, va exposar els principals eixos abordats en el consistori, centrats especialment en la sinodalitat i el seu significat per a la vida de l'Església. La reflexió va tenir com a punt de partença la intervenció del cardenal Mario Grech, secretari general del Sínode, que destacà el caràcter missioner de la sinodalitat.

El cardenal maltès va presentar elements dels darrers sínodes que ajuden a entendre la sinodalitat «com a col·legialitat en la comunió, com a principi d'unitat per a tota l'Església», subratllant també la funció profètica del poble de Déu. A partir d'aquestes

aportacions, els participants van treballar en vint grups, onze formats per cardenals no electors o membres de la Cúria Romana, i nou integrats per cardenals electors que són pastors d'Esglésies locals.

En els treballs de grup es va constatar que la sinodalitat es troba encara en una fase inicial i que cal aprofundir en una espiritualitat de l'escolta. Es remarcà que la dinàmica sinodal no modifica l'estructura jeràrquica de l'Església, però sí que hi incorpora un nivell més ampli de participació missionera de tot el poble de Déu, posant en relleu el baptisme com a font de la vida eclesial i base de la corresponsabilitat de tots els fidels.

Durant el consistori, el cardenal Víctor Manuel Fernández va presentar els continguts d'*Evangelii gaudium*, insistint en la seva dimensió missionera i en la necessitat d'una conversió sinodal en aquest sentit. Va destacar que l'anunci del kerigma ha d'anar unit al compromís social, a la proximitat amb els pobres i a una dimensió espiritual i contemplativa que impliqui tots els cristians com a subjectes actius de l'Església.

La Pel·lícula

La tierra de Amira

Dirigida per Roberto Jiménez

Espanya, 2025

Intèrprets: Mina El Hammani i Manuel Morón

Drama

Per a majors de 13 anys

Justino és un vidu que viu apartat del món en una extensa i solitària finca en la qual només conrea un petit hort. Amira és una de tantes temporeres il·legals marroquines que busquen a Espanya un futur millor. Una nit que Justino baixa al poble a vendre els seus tomàquets, l'atropella accidentalment. Els danys no són greus, però ella perd tota possibilitat de treballar, per la qual cosa ell, obligat per la seva germana Araceli, li ofereix la seva casa fins que es recuperi.

«Des d'una mirada antropològica, *La tierra de Amira* parla de la trobada amb l'altre quan no ha estat buscat. No hi ha elecció, ni afinitat prèvia, ni projecte comú aparent: només l'obligació de compartir espai i temps» (Pantalla 90).

Parlar amb Déu i parlar de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

De vegades es diu —de manera no gaire correcta— que els cristians som una de les religions del llibre, com ho són els jueus i els musulmans. Però no és pas així: som seguidors de Jesucrist, la Paraula eterna de Déu que s'ha fet home per nosaltres i per la nostra salvació. Sí que l'Església té en gran estima el llibre dels llibres, la Bíblia, que conté la Paraula de Déu, que és Jesucrist. Recordem aquella afirmació de sant Jeroni: «Ignorar les Escriptures és ignorar Crist.»

El cristianisme no és la religió d'un llibre, sinó la trobada viva amb Jesucrist, Paraula feta carn, que a través de l'Escriptura, la litúrgia i la pregària ens introdueix en una relació d'amistat amb Déu

La presència de les Escriptures Santes en la litúrgia cristiana és molt forta. De fet, el ritu romà, el nostre ritu, té una gran presència dels textos bíblics en totes les seves celebracions, principalment en la santa missa. La litúrgia de la Paraula posseeix molt relleu i importància, no com a mera preparació de la sinaxi eucarística, sinó en el sentit que la consciència de l'Església és la de preparar les dues taules per als seus fills: la de la Paraula i la de l'Eucaristia. Tanmateix, això no treu la necessitat que tots els fidels tinguem la lectura dels llibres sants com a cosa quotidiana. Llegir, meditar, contemplar els textos bíblics ens ajuda a fer una pregària més ben fonamentada. No oblidem que la raó de tot el procés de revelació o manifestació de Déu als homes té una única raó: el desig d'amistat de Déu amb la humanitat, que ens recordava el sant pare Lleó en una ensenyança recent, comentant la constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II: «Ja no us dic servents, perquè el servent no sap el

que fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare (Jn 15,15) [...] Jesucrist transforma radicalment la relació de l'home amb Déu; d'ara endavant, serà una relació d'amistat. Per això l'única condició de la nova aliança és l'amor.»

Llegir amb fe la Bíblia i fer-ho a la llum de l'Esperit Sant duu clarament a la relació d'amistat amb Déu, la qual cosa significa el diàleg que comporta l'escolta mútua. Això és la pregària: tracte d'amistat amb Déu. Afirmo una vegada i una altra la necessitat de l'evangelització, perquè tots els qui el Senyor ha escollit puguin trobar-se amb Jesús viu i present entre nosaltres. Al mateix temps, vull remarcar la necessitat de parlar amb Déu, sabent que ell ens ho ha dit tot en el seu Fill i espera de nosaltres la resposta de fe i d'amor, la qual inclou el «tu a tu» de la pregària. Si ho fem així i a bastament, no ens serà tan difícil «parlar de Déu» al nostre proïsme, perquè sabem què és «parlar amb Déu».

